

עק"פ 28521/11/20 - ד"ר דניאל כרסנטי נגד עו"ד כרמית נעמן

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

06 ינואר 2021

עק"פ 28521-11-20 כרסנטי נ' נעמן

בפני הרכב כב' השופטים:

י. גריל, שופט עמית [אב"ד]

א. נאמן, שופט

ש. שטמר, שופטת עמיתה

המערער:

ד"ר דניאל כרסנטי

ע"י ב"כ עוה"ד ר. רויטגרונד

נגד

המשיבה:

עו"ד כרמית נעמן

הודעת ערעור מיום 11.11.20 על פסק-דינו של בית-משפט השלום בחיפה (כב' השופט שלמה בנג'ו) מיום 29.9.20 בתיק ק"פ 11008-03-20.

פסק דין

השופט אריה נאמן

1. המערער הגיש קובלנה פלילית נגד המשיבה, אשר בוטלה ע"י בימ"ש קמא בפסק דינו המצוין לעיל, בהתאם לסעיף 149 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "חסד"פ"), הקובע כי:

"149. לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשם לטעון טענות מקדמיות, ובהן -

...

(3) פגם או פסול בכתב האישום;

(4) העובדות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות עבירה;"

2. מזכיר מושכלות יסוד כי כתב הקובלנה הינו כתב אישום לכל דבר ועניין ועל כן עליו לעמוד בדרישות סעיף 85(4) לחסד"פ הקובע כי:

"85. כתב אישום יכיל -

...

(4) תיאור העובדות המהוות את העבירה, בציון המקום והזמן במידה שאפשר לברר;"

3. בימ"ש קמא התייחס לכל אישום ואישום וקבע, שבחלקן כלל לא פורטו העובדות שיש בהן כדי להקים תשתית עובדתית לקיום העבירה וזאת בניגוד לסעיף 85(4) לחסד"פ, ובחלקן האחר אף אם יוכחו העובדות המתוארות

בכתב הקובלנה, אין בהן כדי להוות עבירה פלילית. על כן ביטל בימ"ש קמא את הקובלנה כולה.

4. המערער מלין על קביעותיו של בימ"ש קמא ולמעשה תמצית טענתו הינה כי בימ"ש קמא שגה בשלוש:

ראשית, שגה בימ"ש קמא שקבע כי נפל פגם בכתב האישום בשל חוסר בעובדות שכן דין העובדות להתברר בהליך גופו ואין צורך לפרטן בכתב הקובלנה;

שנית, שגה בימ"ש קמא משקבע כי העובדות המתוארות אינן מהוות עבירה;

שלישית, גם אם צדק בימ"ש בשני הנימוקים לעיל, היה עליו לאפשר למערער לתקן את כתב הקובלנה, ולא לבטלו.

5. לטעמנו לא רק שבימ"ש קמא צדק בנימוקיו אלא דומה שב"כ המערער ממקד את עיקרי ערעורו **בתקיפת מושכלות יסוד במשפט הפלילי** - הן בחקיקה והן בפסיקה; טענותיו, הן בהודעת הערעור והן בדיון לפנינו, היו כלליות, לא נעשה כל ניסיון להסביר במה שגה בימ"ש קמא, שבסה"כ הסתמך על הוראות חוק מפורשות ופסיקה מקדמת דנא - האם ציפה ב"כ המערער שבימ"ש קמא יתעלם מהוראות החוק? יתעלם מהפסיקה? **יתעלם ממושכלות יסוד?!?**

על מנת להבהיר מדוע צדק בימ"ש קמא ומדוע הערעור נעדר כל בסיס, נעבור על כל אחד מהאישומים הנטענים בקובלנה, נפרט מהן טענות הקובל בקובלנה, מה קבע בימ"ש קמא, מהן טענות המערער **ומדוע אין בהן ממש**.

עבירת לשון הרע - סעיפים 6 ו-8 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע"):

6. תמצית העובדות שנטענו בקובלנה: ביום 22.4.15 שלחה המשיבה **למח"ש** מייל ובו העבירה פרטים ומידע אודות **חשדות הנוגעים לקובל בדבר זיוף צוואה על ידו וע"י אחותו** שעבדה באותה עת במשטרת ישראל, באופן שזייפו את חתימת המנוחה - אשה זרה להם לחלוטין - על צוואה שכביכול היא ערכה לטובתם והורשה להם את רכושה; כך גם ביום 16.8.16 נשלח מייל נוסף ממשרדה של המשיבה (ע"י עורכת דין המועסקת ע"י המשיבה) **לחוקר במח"ש** על אודות חשדות לזיופים שנעשו ע"י הקובל.

אגב, כבר באותה עת החל להתנהל הליך בביהמ"ש לענייני משפחה בחיפה (תמ"ש 30996-10-14) שבמסגרתו נדון תוקפה של הצוואה. בסופו של דבר קבע ביהמ"ש לענייני משפחה בפסק דינו מיום 24.3.20 שאכן **"צוואת המנוחה לא נערכה על ידה או נחתמה על ידה"** (עמ' 29 לפסה"ד ש' 14). אמנם ביהמ"ש לא קבע שם קביעה פוזיטיבית שהקובל ואחותו הם אלו שזייפו את הצוואה, ברם ברור מקריאת פסה"ד והשתלשלות העובדות המתוארת שם, כי המערער ואחותו הם אלו שזייפו את הצוואה (שכן למי עוד חוץ מהם יש אינטרס לזייף צוואה לטובתם?) - ואכן ערכאת הערעור שדנה בפסה"ד (שכן גם שם הקובל ואחותו לא השלימו עם תוצאת פסה"ד), דחתה את ערעורם של הקובל ואחותו על פסה"ד וקבעה במפורש: **"בית משפט קמא קיבל את טענות המשיב לפיהן המערערים הם אלה שכתבו את הצוואה וזייפו את חתימת המנוחה"** - מתוך פסה"ד של ערכאת הערעור מיום 13.9.20 בעמ"ש 31808-05-20, עמ' 2 ש' 33-34.

אגב, לאחר הדיון בפנינו, ביום 27.12.20 הגיש ב"כ המערער בקשה ובה טען בנחרצות כי:

אינני מבין כיצד יכול המערער לטעון בנחרצות כי בשום הליך משפטי לא נקבע כי הוא זייף את הצוואה, כאשר ביהמ"ש של ערכאת הערעור קבע באופן מפורש ההיפך...

אמנם בדיון בפנינו הובהר לנו כי פסה"ד של ערכאת הערעור איננו חלוט מאחר והקובל ואחותו הגישו בקשת רשות ערעור לביהמ"ש העליון התלויה ועומדת בשלב זה (לפחות נכון ליום הדיון), ברם מכאן ועד הטענה כי "**לעולם לא נקבע בשום הליך משפטי כי אחותי ו/או אני זייפנו את הצוואה**" הדרך רחוקה עד מאד...

כך או כך, בעקבות חקירת מח"ש ומשטרת ישראל את הפרשה, הוחלט להגיש כתב אישום כנגד הקובל ואחותו (ת"פ 14028-08-17) בגין חמישה אישומים, מהם כנגד הקובל: זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר בנסיבות מחמירות, שימוש במסמך מזויף ועוד. אמנם ההליך עדיין תלוי ועומד ברם למעשה ההליך הדיוני הסתיים וכעת התיק קבוע להכרעת דין ליום 2.2.21.

7. בסעיף 6 רישא לעיל תימצתתי את העובדות הנטענות בכך שהמשיבה שלחה למח"ש מייל ובו טענות בצירוף מסמכים ומידע מבלי שטרחתי לפרט יתר על המידה מה היו הטענות והמסמכים/המידע (בקובלנה פירט הקובל את העובדות, אם כי לא בצורה בהירה), וזאת במכוון, שכן לאור נימוקו של בימ"ש קמא מדוע הדבר איננו מהווה עבירה, אין כל חשיבות ונפקות מה היה תוכן המסמכים והמידע, שכן נימוקו של בימ"ש קמא איננו קשור לתוכן המידע אלא לעצם העובדה שבפנייה הנ"ל למח"ש אין כל עבירת לשון הרע; ויודגש למען הסר ספק, כי אין כל טענה בקובלנה שפירסום האמור ע"י המשיבה היה גם מחוץ למח"ש!

8. קביעת בימ"ש קמא: לצורך בחינת הדברים (ואך ורק לצורך כך!) היה מוכן בימ"ש קמא לקבל את טענות הקובל ולהניח לצורך הדיון בלבד שתוכן הדברים שנשלחו למח"ש עומד במבחנים של סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע ולכן הדבר מהווה "לשון הרע". אף על פי כן, הואיל והפנייה הייתה למח"ש הרי שמדובר בפירסום מותר ו/או מוגן על פי סעיף 15(8) לחוק איסור לשון הרע הקובע [ההדגשות כאן, ובכל מקום אחר להלן, אינן במקור]:

"15. במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או

הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:

....

(8) הפרסום היה בהגשת תלונה על הנפגע בענין שבו האדם שאליו הוגשה התלונה ממונה על הנפגע, מכוח דין או חוזה, או תלונה שהוגשה לרשות המוסמכת לקבל תלונות על הנפגע או לחקור בענין המשמש נושא התלונה; ואולם אין בהוראה זו כדי להקנות הגנה על פרסום אחר של התלונה, של דבר הגשתה או של תכנה."

לית מאן דפליג כי מח"ש הינה "ממונה על הנפגע" דהיינו על אחות הקובל וכן "רשות המוסמכת לקבל תלונות", ולפיכך בצדק קבע בימ"ש קמא כי הפנייה למח"ש הינה מוגנת ולפיכך איננה מהווה עבירה פלילית.

אמנם תנאי סף כדי לחסות תחת הגנת סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע הינו "אם הנאשם עשה את הפירסום בתום לב" ברם לא יכולה להיות מחלוקת בעניין תום ליבה של המשיבה, שהלא בסופו של יום בהליך האזרחי נקבע כי הקובל ואחותו זייפו את הצוואה (אם כי כאמור עדיין תלוי ועומד הליך ערעורי בביהמ"ש העליון) ואף הוגש כתב אישום. אמנם טרם ניתנה הכרעת הדין בהליך הפלילי, ברם גם אם הקובל ואחותו יזוכו לחלוטין בסופו של יום, עצם העובדה שפנייתו של המשיבה למח"ש הובילה בסופו של יום להגשת כתב אישום, ונוכח הרף הראייתי הנדרש לפי הדין לצורך הגשת כתב אישום, המחייב קיומו של יסוד סביר להרשעה המעוגן בתשתית ראייתית לכאורית (בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל** (1996)), הדבר מלמד שתלונת המשיבה מצאה עיגון בתשתית הראייתית הלכאורית, המבססת את כתב האישום, ועל כן מוכח בדיעבד שלא מדובר בתלונת שווא מצד המשיבה, ובלשון בימ"ש קמא: "אינטרס ציבורי" בחקירה, ועל כן סופו מוכיח על תחילתו - תום הלב הדרוש כדי לחסות בהגנת סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע.

אגב, יצוין כי הקובל, הן בכתב הקובלנה והן בהודעת הערעור, נמנע לחלוטין מלהתייחס להשלכת ההליכים הנ"ל על הקובלנה, והסתפק בלכנות את מח"ש - "גוף רופס וחלש שמקבל כל שקר כאילו היו עובדות, זאת ללא! שום בדיקה מצידו" (סעיף 4 לקובלנה - ההדגשה בקו וכן סימן הקריאה הינם במקור...).

לאור כל האמור קבע בימ"ש קמא בצדק, כי גם אם תתקבלנה כל הטענות העובדתיות של המערער במלואן, עדיין אין בהם כדי להקים תשתית משפטית לקיומה של עבירת לשון הרע לפי חוק איסור לשון הרע, המגן על מסירת 'לשון הרע' לרשות המוסמכת לחקור שהיא בענייננו מח"ש.

9. טענות המערער: קראתי שוב ושוב את טענות המערער בעניין זה ולא הצלחתי למצוא היכן מצביע המערער על טעותו של בימ"ש קמא, היכן ובמה שגה בימ"ש קמא בקובעו את כל הנ"ל בהסתמך על הוראות חוק מפורשות! המערער הסתפק בטענות כלליות כי "מדובר בלשון הרע" וכי לא ניתנה לו ההזדמנות להוכיח את טענותיו, כך גם טען בדיון בפנינו, ברם היא הנותנת: לצורך "סילוקה על הסף" של הקובלנה הניח בימ"ש קמא כי העובדות יוכחו במלואן ואף על פי כן לא קיימת התשתית המשפטית לביצוע עבירה פלילית שכן עצם הפנייה למח"ש חוסה תחת הגנת חוק איסור לשון הרע.

10. ואכן בימ"ש קמא צדק במסקנותיו, **שכן מדובר בהוראות חוק מפורשות!**

אוסף כי יתכן ואין אפילו צורך להגיע להגנת סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע, שכן עבירת לשון הרע מוגדרת בסעיף 6 לחוק איסור לשון הרע: "המפרסם לשון הרע, בכוונה לפגוע, לשני בני-אדם או יותר זולת הנפגע..." - והלא בנדוננו הפירסום היה כאמור למח"ש בלבד - גוף שהינו לכל היותר "אדם אחד", זאת בין היתר לפי פקודת הפרשנות [נוסח חדש], המגדירה " 'אדם'... לרבות חבר בני אדם"; (ראה רע"פ 3742/18 **פלוני נ' פלוני** (25.7.18)), מכאן שהפירסום לא נעשה "לשני בני אדם או יותר זולת הנפגע" כנדרש להשתכללות העבירה הפלילית המנויה בסעיף 6 לחוק, אלא לכל היותר ל"אדם אחד", ועל כן אין בפנינו כל עבירה פלילית של לשון הרע, וממילא אין צורך להגיע להגנות סעיף 15 לחוק.

11. טענה נוספת הייתה בפי הקובל לביצוע עבירת לשון הרע ע"י המאשימה - **חזרתה על כל האשמותיה כנגד**

הקובל בדבר זיוף הצוואה, בכתבי הטענות במסגרת הקובלנה; בצדק דחה בימ"ש קמא טענות אלו, שכן העלאת טענות שיש בהן 'לשון הרע' ע"י בעל דין במסגרת כתבי טענות נדרשים בהליך שיפוטי, הינה פירסום מותר מכח סעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע:

"13. לא ישמש עילה למשפט פלילי או אזרחי -

...

(5) פרסום ע"י שופט, חבר של בית דין דתי, בורר, או אדם אחר בעל סמכות שיפוטית או מעין שיפוטית על פי דין, שנעשה תוך כדי דיון בפניהם או בהחלטתם, או פרסום על ידי בעל דין, בא כוחו של בעל דין או עד, שנעשה תוך כדי דיון כאמור;

לעניין זה אזכיר כי הגנת סעיף 13 הנ"ל הינה "הגנה מוחלטת" קרי: ההגנה איננה מותנית בדרישה של אמיתות הפירסום או בדרישה של תום לב. (רע"א 1104/07 עו"ד ח'יר נ' עו"ד גיל).

גם בעניין זה לא מצאתי בהודעת הערעור היכן הצביע המערער על טעותו של בימ"ש קמא, מעבר לטענות כלליות כי "מדובר בלשון הרע"...; **גם כאן הסתמך בימ"ש קמא על הוראת חוק מפורשת!**

12. סיכומו של דבר לגבי עבירת לשון הרע - צדק בימ"ש קמא במסקנתו, כי גם אם תתקבלנה כל הטענות העובדתיות של המערער במלואן, עדיין אין בהן כדי להקים תשתית משפטית לקיומה של עבירת לשון הרע לפי חוק איסור לשון הרע, **וזאת בהתבסס על הוראות החוק כפשוטן.**

עבירת היזק בזדון - סעיף 452 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "סעיף 452"):

13. תמצית טענת הקובל: ע"י הפירסום האמור למח"ש ביצעה המשיבה עבירת 'היזק בזדון' לפי סעיף 452 לחוק העונשין הקובע כי:

"452. ההורס נכס או פוגע במזיד ושלא כדין, דינו - מאסר שלוש שנים, והוא, אם לא נקבע עונש אחר."

14. בכתב הקובלנה לא טרח הקובל לפרט מה 'הנכס' שהוזק בזדון והסתפק באמירות כלליות, תוך שבכל מקום הצמיד את עבירת לשון הרע לעבירת 'היזק בזדון' (סעיף 1 סיפא לקובלנה, סעיף 2 סיפא שם, סעיף 3 סיפא, סעיף 4 סיפא וכן הלאה), משל כל עבירת לשון הרע הינה באופן אוטומטי עבירת 'היזק בזדון' לשמו הטוב של הנפגע...

רק בדיון בבימ"ש קמא טען ב"כ הקובל לראשונה כי הכוונה גם "לנזק ממוני" וזאת בנוסף לשמו הטוב. הקובל לא טרח לפרט מהו "הנזק הממוני" שנגרם לו והסתפק באמירה כללית שנגרם לו "נזק ממוני".

15. קביעת בימ"ש קמא:

לגבי "הנזק הממוני" - כאמור הקובל לא טרח לפרט את העובדות בקשר לגרימת הנזק הממוני, וזאת בניגוד לסעיף 452(4) לחסד"פ הקובע כי כתב האישום (וכך גם קובלנה פלילית בהיותה למעשה כתב אישום לכל דבר ועניין) יכול את "תיאור העובדות המהוות את העבירה", קרי: **"סיפור העובדות" חייב לשקף את כל "מרכיבי העבירה" המיוחסת לנאשם, הן הרכיבים המהווים את ה"יסוד הפיזי", והן הרכיבים המהווים את ה"יסוד הנפשי" שבה"** (קדמי, על הדין בפלילים, (מהדורה מעודכנת), תשס"ט-2009, עמ' 915, וראו עוד שם בעמ' 919).

לגבי שמו הטוב של הקובל, קבע בימ"ש קמא כי:

ראשית, רכיב "הנכס" שבסעיף 452 איננו כולל את שמו הטוב של האדם, הגם שלעניין חוקים אחרים שמו הטוב של האדם בהחלט יכול להוות 'נכס' ברם לא לעניין חוק העונשין, שכן סעיף ההגדרות בחוק העונשין - סעיף 34 - מגדיר בס"ק (כד) - "נכס" - חי או דומם היכול לשמש נושא לבעלות; קרי: מקרקעין, מטלטלין או חי; 'שם טוב' איננו 'חי' ואינו 'דומם'.

שנית, שמו הטוב של האדם כבר מוגן בהסדר ספציפי הוא חוק איסור לשון הרע.

16. טענות המערער: שגה בימ"ש קמא משקבע כי סעיף 452 איננו כולל את שמו הטוב של האדם. הן בכתב הערעור והן בדיון בע"פ, לא טרח ב"כ המערער לפרט יותר מדי, לא טרח להתמודד עם נימוקי בימ"ש קמא, והסתפק בהפניה להחלטה יחידה שמצא שעוסקת בעניין זה - החלטה של בית משפט השלום מיום 17.1.13 בתיק ק"פ 9418-04-12 שם קבע ביהמ"ש כי לדעתו ההגדרה של 'נכס' בחוק העונשין "אינה מגבילה את עצמה לנכסים מוחשיים וגשמיים בלבד. תכלית הוראת החיקוק והאיסור שבעבירה הינה להגן על הזכויות הרכושיות של כל אדם מפני פגיעה בהם במזיד. תכלית זו מתקיימת הן ביחס לנכסים גשמיים מוחשיים והן ביחס לנכסים שאינם מוחשיים. זכויות ונכסים בלתי מוחשיים הוכרו במשפט כנכסים לכל דבר ועניין, שהפגיעה בהם ראויה להגנה משפטית". עד כאן.

ראשית, מעיון בהחלטה במלואה, אינני בטוח כלל שההחלטה עסקה בפגיעה בשמו הטוב של האדם אלא ב'נכס' בלתי מוחשי אחר; שנית, אכן נכון הוא שזכויות ונכסים בלתי מוחשיים הוכרו במשפט כנכסים לכל דבר ועניין (ראה למשל דיני משפחה - איזון משאבים, חוק יחסי ממון בין בני זוג ועוד), ברם בנדוננו חוק העונשין טרח להגדיר במפורש מהו 'נכס' - **"חי או דומם"** קרי: נכס מוחשי בלבד, ואין לנו אלא מה שיש בהגדרה הא ותו לא. לו סבר המחוקק כי יש לכלול בהגדרת 'נכס' בחוק העונשין גם נכסים בלתי מוחשיים, היה עליו לעשות זאת במפורש, שכן עסקינן בדיון הפלילי ומושכל יסוד הוא שהגדרות רכיבי העבירה הפלילית חייבות להיות מפורשות וברורות.

חיזוק לכוונת המחוקק לכלול בסעיף 452 נכסים מוחשיים בלבד, ניתן ללמוד אף מסעיפי ההמשך לסעיף 452 - סעיפים 453, 454, 455 המתייחסים לסוגי 'נכסים' לעניין סעיף 452 - כולם הינם נכסים מוחשיים בלבד: באר מים, סכר, עצי תרבות, גשר, מתקני תשתיות, דברים בעלי ערך תרבותי, מדעי, היסטורי, דתי או אומנותי.

17. ברם גם בהנחה שניתן היה בעזרת כללי הפרשנות (היקש וכיו"ב) לכלול בהגדרת 'נכס' שבחוק העונשין גם נכסים בלתי מוחשיים, הרי שלכל היותר יונח בפנינו **ספק פרשני**, האם אכן 'נכס' בחוק העונשין הינו רק נכס מוחשי או גם בלתי מוחשי, והלא מושכל יסוד במשפט הפלילי **"שהנאשם זכאי ליהנות מכל ספק המתעורר גם לעניין פרשנות"**

החוק; אף שקיימת אפשרות סבירה - שלדעתנו אינה קיימת כאן - לפרש את החוק בשני אופנים, באחד תוצאתו להביא לידי ענישה ואילו השני תוצאתו שלא להביא לידי ענישה, יעדיף בית המשפט בפלילים את דרך הפרשנות שתהא פוטר את הנאשם מן העונש".

(ע"פ 52/63 היועץ המשפטי לממשלה נ' משה פייגנבאום, פד"י יז(2) 1081, 1086ג-ד)

וכן: "חזקה היא שאין מטילים אחריות בפלילים מכוח ספק" (אהרון ברק, "על פרשנותה של הוראה פלילית", מחקרי משפט, יז, (תשס"ב), בעמ' 350-351; וכן ראה ראה ש.ז. פלר, יסודות ביניים עונשין, כרך א, תשמ"ד, פסקה 31, בעמ' 18)

18. יתירה מזו, גם אם תמצי לומר ששמו הטוב של האדם הינו 'נכס' לגבי חוק העונשין ועבירת 'היזק בזדון', מושכל יסוד הוא, שמקום בו פירסום לשון הרע מוגן בחוק איסור לשון הרע, לא ניתן לעקוף הגנה זו באמצעות העלאת טענות לעילות נוספות מכח חיקוקים אחרים:

"בהוראה הקבועה בסעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע התכוון המחוקק כי הדברים הנאמרים או הנכתבים תוך כדי דיון משפטי יזכו להגנה מפני תביעת לשון הרע, וזאת על מנת לאפשר לכל המעורבים בהליך המשפטי לומר את דברם באופן חופשי וללא מורא, ובלא לחשוש פן יסתבכו בשל אמירה זו או אחרת (ר' ע"פ 364/73 זיידמן נ' מ"י, פ"ד כח(2) 620, 624 (1974)).

לא יכול להיות ספק בכך כי אם תותר העלאת טענות לפיהן אותם דברים ממש המהווים לשון הרע מקימים עילות מכח חיקוקים אחרים, תהפוך ההגנה לפי סעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע לאות מתה...

העילה המרכזית לתביעה המוגשת בשל פרסום המהווה לשון הרע היא העילה הנסמכת על חוק איסור לשון הרע, הלא הוא החוק הספציפי העוסק בפרסום מעין זה.

עילות נוספות, כמו אלה הנטענות על ידי התובע בבקשתו לתיקון כתב התביעה, או כמו עילות נזיקיות אחרות, כגון רשלנות, שנטענו במקרים אחרים, הינן עילות נלוות, דהיינו, נסמכות הן על כך שהפרסום מהווה לשון הרע, וכי הדבר מהווה, למשל, פגיעה בכבוד האדם, או מהווה עבירה אתית. ככאלה, וכשמטרת העלאתן היא לעקוף את ההגנה הקבועה בסעיף 13(5) לחוק, יש לקבוע כי הגנה זו הקיימת לגבי העילה המרכזית תחול גם לגבי העילות הנלוות כאמור.

אילו חפץ המחוקק לאפשר עקיפת ההגנה האמורה היה קובע הוא זאת במפורש, אך בעניין סעיף 13 קיימת הוראה מפורשת כי ההגנה המוענקת בו הינה מפני כל הליך פלילי או אזרחי, ולא רק הליך "בשל לשון הרע", וכאמור ברישא לסעיף 13: "לא ישמש עילה למשפט פלילי או אזרחי...." (והשווה לסעיפים האחרים בחוק איסור לשון הרע בהם הוספה התוספת "בשל לשון הרע").

ת"א 793/08 עו"ד הורביץ נ' עו"ד בן דוד (פורסם בנבו, 18.10.09)

וראו עוד:

ת"א 3811/03 חביב נ' חפץ (פורסם בנבו, 16.5.04);

ת"א 14408/05 שדה נ' חושן (פורסם בנבו, 14.11.07);

בש"א 182516/08 לינדנשטראוס נ' פיינבלום (פורסם בנבו, 24.2.09);
עמוד 7

ת"א 4831/08 אלחדף נ' פרץ (פורסם בנבו, 31.8.09);

ת"א 20528-01-12 הרפז נ' מרחב בע"מ (פורסם בנבו, 27.4.12);

19. כל זאת מלבד מושכל היסוד הכללי שכאשר קיים הסדר ספציפי מול נורמה כללית, ההסדר הספציפי גובר על הנורמה הכללית:

"שאלת היחס בין שתי נורמות, האחת ספציפית והשנייה כללית, אשר שתיהן עשויות לחול על אותו מקרה, נדונה לא אחת במשפטנו. הכלל המקובל הוא כי יש לתת עדיפות לנורמה ספציפית על פני נורמה כללית. כך גם כאשר הנורמה הכללית מאוחרת יותר."

עע"מ 1207/15 רוחמקין נ' מועצת העיר בני ברק (18.8.16), סעיף 5 שם;

וכן ראו:

דנ"א 1595/06 עיזבון המנוח ארידור ז"ל נ' עיריית פתח תקוה, עמ' 75 שם;

אהרןברק, פרשנות במשפט - תורת הפרשנות הכללית (1992), עמ' 551;

אהרן ברק, פרשנות תכליתית במשפט (התשס"ג), עמ' 117;

בפרט שהגנת סעיף 15(8) לחוק איסור לשון הרע נחקקה בתיקון משנת 1979, היינו מאוחר לסעיף 452 לחוק העונשין שנחקק בשנת 1977, כלומר לא רק שהנורמה בחוק איסור לשון הרע הינה בגדר הסדר ספציפי, אלא היא גם מאוחרת יותר, וכידוע הכלל המשפטי הינו ש**נורמה מאוחרת יותר גוברת על הקודמת לה** (ראו במקורות שאזכרו לעיל), על אחת כמה וכמה כשהנורמה המאוחרת הינה נורמה ספציפית.

20. גם לגבי הנטען ל'נזק ממוני' צדק בימ"ש קמא משקבע כי בהעדר עובדות נטענות, לא ניתן להקים אף לא תשתית משפטית לכאורית - מדובר במושכלות יסוד:

אופן הניסוח ותוכנו של כתב האישום הוגדרו בסעיף 85 לחסד"פ, ושם בס"ק (4) נקבע במפורש כי כתב האישום יכיל "**תיאור העובדות המהוות את העבירה, בציון המקום והזמן במידה שאפשר לבררם**". לעניין זה ראה בת"פ 34268-03-12 מדינת ישראל נ' זיידמן (2.1.2013) סעיף 3 שם:

"ביסוד הוראת סעיף 85(4) לחוק עומדת תכלית כפולה: (א) לתת לבית המשפט תמונה של האירועים נשוא כתב האישום, ובפרט על החלק המיוחס לכל נאשם ונאשם (ב) לתת לנאשם תמונה של העובדות שהמאשימה מתכוונת להוכיח כבסיס להרשעתו, וכפועל יוצא מכך, לתכנן כראוי את הגנתו (ראו י' קדמי, על סדר הדין בפלילים, חלק שני א מהדורה מעודכנת, תשס"ט - 2009, בעמוד 915). בגדר זה על כתב האישום לפרט נתונים עובדתיים המלמדים על התקיימות יסודותיה של העבירה הנטענת, הן יסוד עובדתי, הן יסוד נפשי (שם, חלקו של הנאשם באירועים הרלוונטיים צריך להיות מתואר בבהירות (שם, בעמוד 919; ראו גם בעמוד 1279). ... השמטת פרט מהותי המבטא יסוד מיסודות העבירה, או חיוני להצגה הולמת של התנהגות הנאשם או של הנסיבות שאפפו אותה, עשויה להוות פגם לעניין סעיף 149(3) (שם, בעמוד 1280)."

וכן ראה בספרו של כב' השופט י' קדמי "על סדר הדין בפלילים" (חלק שני) בעמ' 1279:

"פרשת העובדות' מציגה את התנהגותו של הנאשם ואת הנסיבות האופפות אותה, ככל שהדבר דרוש כבסיס להרשעתו; ואין צורך להכביר מלים הרבה, מדוע חייבת התביעה לוודא כי פרשת העובדות תנוסח בבהירות ותיתן ביטוי ברור לכל יסודות העבירה".

טענת הקובל, הן בבימ"ש קמא והן בפנינו, כי ציין את הדברים באופן כללי וכי רק בהליך עצמו יש מקום לברר את העובדות, איננה נכונה בעליל והינה מנוגדת במפורש הן להוראת החוק (סעיף 85(4) לחסד"פ) והן לפסיקה שאזכרה לעיל, מהן עולה מפורשות, שהדרישה להצגת העובדות כבר בכתב האישום עצמו איננה דרישה פורמאלית גרידא וקיימת חשיבות כי כתב האישום עצמו יכלול את כל העובדות המקימות את העבירה, הן עבור בית המשפט המתבסס על אותן העובדות בבואו לכתוב את הכרעת הדין בעניין שבפנינו, והן עבור הנאשם הנדרש להתגונן בפני האישומים המיוחסים לו וזכותו לדעת מהן העובדות והאישומים המלאים נגדם עליו להתגונן. השמטה של עובדות המקימות את העבירה, מהחלק העובדתי של כתב האישום, מהווה פגם בכתב האישום - כאמור מושכל יסוד.

ואכן ממש לאחרונה, ביום 14.12.20 ניתנה החלטה בת"פ 67104-01-20 מדינת ישראל נ' בנימין נתניהו ואח' שקבעה במפורש כי "אין מקום להכללות והיעדר פירוט תחת ביטויים כ"בין היתר"; "לרבות"; "דרישות משמעותיות"; "פרשות שונות"; "עובדים אחרים" ללא פירוט; "גורמים שונים" ללא פירוט, "גורמים מטעמו" ללא פירוט, וכיוצא ב." ואם "להכללות והיעדר פירוט" אין מקום, על אחת כמה וכמה שלהיעדר פירוט העובדות כלל אין מקום...

21. ברם לאמיתו של דבר אין צורך בכל נימוקי בימ"ש קמא, שכן גם אם תמצי לומר ששמו הטוב של הקובל נכלל בסעיף 452, וגם בהנחה שהקובל היה מפרט את הנזק הממוני, גם אז לא קיימת תשתית משפטית לקיומה של עבירת 'היזק בזדון', שכן תנאי לקיומה של עבירת 'היזק בזדון' הינו: "ההורס נכס או פוגע במזיד ושלא כדין..." קרי: ההיזק צריך להיות **שלא כדין**, והלא בנדונינו, מרגע שהמשיבה חוסה תחת ההגנה של חוק איסור לשון הרע, לא ניתן עוד לומר ש"פגיעתה בנכס" הייתה "שלא כדין", וממילא דרישת ה"שלא כדין" איננה מתקיימת בנדונינו...

22. זאת ועוד: בסופו של דבר, ככל שנגרם נזק לשמו הטוב של הקובל ו/או ממונו, הוא לא נגרם כתוצאה מהגשת התלונה על הקובל אלא כתוצאה מהגשת כתב האישום נגדו, שזו אינה החלטה של המשיבה ואין לה יד ורגל בהחלטה האם להגיש כתב אישום. נכון הוא שכתב האישום הוגש כתוצאה מהתלונה, ברם עצם הגשת כתב האישום מלמדת על תשתית לכאורית קיימת, שדי בה כדי לפגוע בשמו הטוב של הקובל. ככל שטענת הקובל הינה שכתוצאה מתלונת המשיבה נגרם לו נזק בכך שהגישו נגדו כתב אישום, טענה זו ראוי שתידחה על הסף, בפרט שבהליך האזרחי כבר קיימת קביעה, בוודאי של ערכאת הערעור הגם שהיא טרם חלוטה, שהקובל אכן ביצע את המעשים המיוחסים לו בדבר זיוף הצוואה.

23. סיכומו של דבר לגבי עבירת 'היזק בזדון' - צדק בימ"ש קמא במסקנתו, כי גם אם תתקבלנה כל הטענות העובדתיות של המערער במלואן לעניין ההיזק לשמו הטוב, עדיין בהן כדי להקים תשתית משפטית לקיומה של עבירת 'היזק בזדון' לפי סעיף 452 לחוק העונשין, ולעניין ההיזק בזדון "לממונו" של הקובל צדק בימ"ש קמא

שהעדר פירוט עובדתי באשר לאותו "ממון" הינו פגם יסודי בכתב האישום - גם כאן מדובר במושכלות יסוד.

עבירת גילוי סוד מקצועי - סעיף 496 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "סעיף 496"):

24. תמצית טענת הקובל: המשיבה פנתה לבנקים שונים בטענה שבידיה צו שיפוטי המתיר לה לקבל מידע בנוגע לחשבון הבנק של המנוחה, על סמך אותו צו היא קיבלה את המידע ולאחר מכן התברר כי אותו צו שיפוטי לא התיר לה את קבלת המידע מהבנקים. לאחר קבלת המידע, "השתמשה הנקבלת והפיצה אותה שלא כדין ותוך התבססות על מעשה מירמה שלה, תוך שהיא מגלה את תכנם לכל מי שביקשה ממנו" [סעיף 7(ה) לקובלנה]. בכך, כך לטענת הקובל, עברה המשיבה על סעיף 496 לחוק העונשין הקובע כי:

"496. המגלה מידע סודי שנמסר לו אגב מקצועו או מלאכתו, שאינו סוד רשמי כמשמעו בסימן ה' לפרק ז', ואינו נדרש לגלותו מכוח הדין, דינו - מאסר ששה חדשים."

25. יצוין כי הקובל כלל לא ייחס למשיבה את העבירה הנ"ל לפי סעיף 496 בפרק "הוראות החיקוק לפיהן מואשמת הנאשמת", אלא בתוך הקובלנה עצמה, לאחר שתואר את מעשיה של המשיבה בסעיף 7(ה) לקובלנה, הוסיף את ס"ק (ו): "מדובר בעבירה על סעיף 496 לחוק העונשין." וראה בספרו של כב' השופט י' קדמי **"על סדר הדין בפלילים"** (חלק שני) בעמ' 1279:

" 'הוראות החיקוק', אף שפירוטן בכתב האישום נושא היום אופי פורמלי בעיקרו, עדיין שמור להם תפקיד ענייני בכך שהן 'משלימות' את תמונת ה'התרחשות' המיוחסת לנאשם בפרשת העובדות..."

26. קביעת בימ"ש קמא: למרות שהקובל כאמור לא ייחס למשיבה את העבירה על הסעיף הנ"ל בפרק "הוראות החיקוק", בחן בימ"ש קמא את הטענה לגופה וקבע, כי לעניין עצם קבלת המידע מהבנק, גם אם נקבל את הטענה העובדתית שהמידע התקבל במרמה ע"י המשיבה, אין בכך כל עבירה מצד המשיבה על סעיף 496, שכן העבירה בסעיף 496 מתייחסת למי **שגילה** את המידע ולא למי **שקיבל** את המידע, אף אם נניח שקיבל המידע במירמה. ולעניין הטענה שהמשיבה הפיצה את המידע שקיבלה "לכל מי שביקשה ממנו" - המדובר בטענה כללית וסתמית, כאשר גם בעניין זה לא טרח הקובל לפרט את העובדות המהותיות - למי הפיצה המשיבה את המידע, מתי וכיו"ב, וזאת בניגוד לסעיף 85(4) לחסד"פ כפי שפרטנו בסעיף 20 לעיל.

בנוסף נימק בימ"ש קמא, שתכליתו של סעיף 496 - "סוד מקצועי" - כפי שפורש בפסיקה - הינו מניעת ריגול מסחרי או תעשייתי, ולא גילוי מידע בנקאי שהגיע לב"כ יריבתו של הקובל במשפט האזרחי שנוהל.

27. טענות המערער: סעיף 496 לא מוגבל רק לעבירת גילוי סוד מקצועי אלא לכל גילוי מידע באמצעות שקר.

אודה על האמת, לא ירדתי לסוף דעתו של המערער כיצד הוא כולל בסעיף 496 את המילה 'שקר' שעה שהסעיף כלל איננו עוסק בכך...

יודגש כי בכתב הערעור זו הטענה היחידה של המערער לעניין סעיף 496. המערער כלל לא התייחס לנימוקי ביהמ"ש

לעיל וכלל לא ערער עליהם...

ציפנו כי לפחות בדיון לפנינו ינסה המערער להסביר כיצד 'עבירת שקר' נכנסת לתוך הגדרת סעיף 496, אך המערער כלל לא התייחס לכך ותחת זאת בחר להתמקד בטענה שסעיף 496 חל על המשיבה בהיותה גם **מקבלת** את המידע - טענה שכאמור כלל לא נטענה בכתב הערעור..., וגם את טענתו זו לא הצליח להסביר דהיינו כיצד סעיף 496, שקובע במפורש כי הוא מתייחס למי **שמגלה** את המידע, מתייחס למי **שמקבל** את המידע...

28. לשם השלמת הדברים נציין, כי צדק בימ"ש כשקבע כי תכליתו של סעיף 496 כפי שפורש בפסיקה הינה לקבוע איסור על גילוי של מידע סודי **שנמסר לאדם במסגרת יחסי אמון**, ולא איסור על גילוי של מידע שנלקח ללא נטילת רשות.

ראה:

ק"פ 102/05 בנק המזרחי המאוחד בע"מ נ' שאול שאולי;

בע"פ 981/98 **קואופרטיב הנמל החדש בע"מ נגד אפרים קאושנסקי ואח'**;

ע"פ 387/96 מרדכי הר טוב נ' יש-ליין בע"מ;

ברם אין כל צורך לדוש בכך, שכן כאמור לעיל הקובל כלל לא טרח לפרט בקובלנה את התשתית העובדתית כנדרש בסעיף 85(4) לחסד"פ, מעבר לטענה הכללית שהמשיבה הפיצה את המידע שקיבלה "לכל מי שביקשה ממנו"...

29. סיכומו של דבר לגבי עבירת 'גילוי סוד מקצועי' - צדק בימ"ש קמא במסקנתו, כי גם אם תתקבלנה כל הטענות העובדתיות של המערער במלואן, סעיף 496 לחוק העונשין כלל לא חל על המשיבה בקשר ל**קבלת** המידע, ובנוגע לטענת **גילוי** המידע והפצתו, כאמור המערער לא פירט את הטענות העובדתיות המהותיות שיש בהן כדי להקים את התשתית לקיומה של עבירת 'גילוי סוד מקצועי' לפי סעיף 496 לחוק העונשין. כל זאת מעבר לכך שכאמור הקובל לא כלל את העבירה לפי סעיף זה בפרק "הוראות החיקוק לפיהן מואשמת הנאשמת"...

30. עינינו הרואות, כי המערער, באמצעות בא כוחו, **בחר כמפורט לעיל להגיש ערעור נעדר כל בסיס, שלא נשען על אדנים ממשניים, תוך תקיפת מושכלות יסוד במשפט הפלילי**, ועל כן אינני יכול להשתחרר מהרושם אותו הותיר המערער על בימ"ש קמא שכתב: "מהמסמכים אשר הוגשו לביהמ"ש, נראה כי הקובל פועל ללא לאות בהגשת תלונות והליכים משפטיים כנגד הנאשמת, ששימשה כעורכת דין בהליכים שנגעו למשפחתו של הקובל ולקיום צוואת אימו המנוחה ז"ל."

ראוי שעניין זה יבוא לידי ביטוי בחיוב ההוצאות שיוטל על המערער; ברם טרם לכך נעמוד על טענה נוספת שהעלה המערער.

31. המערער מלין על כך, שככל שבימ"ש קמא הגיע למסקנה שיש פגמים בכתב הקובלנה לעניין אי-פירוט העובדות, היה עליו להסתפק בהצבעה על הפגמים ולאפשר לו לחזור ולתקן את הקובלנה באופן שתכלול את העובדות המהותיות כנדרש, ולא לבטל את הקובלנה.

32. על פניו יש צדק בדברי המערער - מדוע לבטל את הקובלנה טרם תינתן לקובל הזדמנות לתקן את הפגמים ולהגיש כתב קובלנה מתוקן? אלא שלאור השתלשלות ההליכים בבימ"ש קמא ובשים לב להזדמנויות הרבות שניתנו לקובל לתקן את הקובלנה באופן שתהלום את הוראות סעיף 85 לחסד"פ, יש לדחות את טענתו זו של המערער מכל וכל; ולשם כך אסקור את השתלשלות ההליכים הרלוונטיים בבימ"ש קמא לעניין זה של תיקון הקובלנה:

(א) ביום 5.3.20 הגיש המערער את כתב הקובלנה הראשון, בהיותו לא מיוצג. בכתב הקובלנה הנ"ל כלל לא טען הקובל ל'נזק ממוני' ואת עבירת סעיף 496 לחוק העונשין כלל לא הזכיר.

(ב) על גבי הקובלנה הראשונה ניתנה החלטה שעל הקובל להגיש כתב קובלנה מתוקן הואיל והקובלנה כפי שהוגשה איננה עומדת בתנאי סעיף 85 לחסד"פ. עוד באותו יום הוגש כתב קובלנה מתוקן ראשון, גם הוא ע"י הקובל עצמו. גם בכתב הקובלנה המתוקן הראשון שוב לא טען הקובל כלל ל'נזק ממוני' ושוב לא הזכיר כלל את עבירת סעיף 496 לחוק העונשין.

(ג) ביום 18.5.20 שוב הגיש הקובל כתב קובלנה מתוקן שני, מבלי שניתנה כל החלטה המתירה תיקון נוסף - גם בכתב הקובלנה המתוקן השני שוב לא טען הקובל כלל ל'נזק ממוני' ושוב לא הזכיר כלל את עבירת סעיף 496 לחוק העונשין.

(ד) ביום 3.6.20 הגישה המשיבה את בקשתה לביטול כתב הקובלנה (אשר הוכתרה בכותרת השגויה "בקשה לסילוק על הסף") מושא החלטת בימ"ש קמא הנדונה בערעור זה, וביום 4.6.20 התקיים דיון ראשון שכלל דיון בבקשת המשיבה הנ"ל, ושם לראשונה הזכיר המערער (בהיותו עדיין לא מיוצג) את עניין הנזק הממוני אך באופן כללי מאד:

"היא הרסה לי את החיים, השעו אותי בעבודה, אני לא יכול להתקדם, אני מגדל שני ילדים, זה בזכות הדברים שהיא עשתה עם כל האויבים שלי.

אשר להיזק בזדון - נגרם לי נזק כלכלי פיננסי, זה נקרא נזק ממוני, כל הקידום שלי, כל השכר שלא קיבלתי." (עמ' 2 לפרו' בימ"ש קמא מיום 3.6.20, ש' 18-21 שם)

מפרוטוקול הדיון עולה, כי בימ"ש קמא הסביר לקובל מדוע לאחר העלאת טענותיו בדיון עולה כי אף כתב הקובלנה המתוקן השני איננו עומד בדרישות סעיף 85 לחסד"פ והמליץ לקובל להיות מיוצג, ואכן בהחלטתו בסוף הדיון ציין בימ"ש קמא כי המליץ לקובל להיות מיוצג וקבע כי על הקובל להגיש תגובה לבקשת המשיבה באמצעות בא כוחו לאחר שיהיה מיוצג וביהמ"ש קבע דיון נוסף.

(ה) ואכן הקובל קיבל את המלצת ביהמ"ש והחליט להיות מיוצג ע"י בא כוחו הנוכחי; ביום 22.6.20 הגיש ב"כ הקובל בקשה לדחיית מועד הדיון בטענה שברצונו להגיש כתב קובלנה מתוקן. ביהמ"ש נעתר לבקשתו וביום 6.7.20 הגיש ב"כ הקובל כתב קובלנה מתוקן שלישי, אלא שגם בכתב הקובלנה המתוקן השלישי שוב לא טען הקובל כלל ל'נזק ממוני' ושוב לא הזכיר את עבירת סעיף 496 לחוק העונשין כלל.

(ו) ביום 14.7.20 הגיש ב"כ הקובל בקשה להתיר לו להגיש כתב קובלנה מתוקן נוסף המתייחס גם לסעיף 496 לחוק העונשין, ביהמ"ש נעתר לבקשתו וביום 15.7.20 הגיש ב"כ הקובל כתב קובלנה מתוקן רביעי - הוא כתב הקובלנה מושא ההחלטה עליה מערער הקובל - ובו שוב לא טען הקובל כלל לנזק הממוני, ובאשר לעבירת סעיף 496, הקובל הזכיר רק את עובדות **קבלת** המידע ע"י המשיבה מהבנקים - ראה הציטוטים המופיעים בסעיפים 24-25 לעיל, ללא שטרם לפרט כלל את העובדות בקשר לטענת **הפצת** המידע מעבר לטענה הכללית "השתמשה הנקבלת והפיצה אותה שלא כדין ותוך התבססות על מעשה מירמה שלה, תוך שהיא מגלה את תכנם לכל מי שביקשה ממנו" [סעיף 7(ה) לכתב הקובלנה המתוקן הרביעי]. ברם למי היא הפיצה, מתי וכו' - לא פירט ב"כ הקובל דבר.

(ז) במקביל גם הגיש ב"כ המערער תגובה לבקשת המשיבה לביטול כתב האישום וטען שמקומן של העובדות להתברר בהליך העיקרי. אלא שב"כ המערער שכח שכדי לברר את העובדות בהליך העיקרי יש ראשית לציין אותן ולטעון אותן בכתב הקובלנה עצמו, על מנת שהנאשמת תוכל להתגונן מפני העובדות. אחרת כיצד תדע הנאשמת בפני אלו עובדות נטענות עליה להתגונן? ... כך הדבר בהליך אזרחי, על אחת כמה וכמה בהליך הפלילי - ראה הפסיקה אליה הפנינו בסעיף 20 לעיל.

(ח) ביום 9.8.20 התקיים דיון שני ובו חזרה המשיבה על טענתה כי גם בכתב הקובלנה המתוקן הרביעי לא פורטו העובדות הנטענות. בתשובתו, ב"כ הקובל לא עתר לתקן את כתב הקובלנה בשנית (או יותר נכון **בחמישית**...) ותחת זאת ביקש להשלים טיעונים בכתב לגבי הבקשה לביטול כתב הקובלנה בלבד. יתירה מזו: המשיבה טענה שהינה מתנגדת לתיקון חמישי של כתב הקובלנה וביהמ"ש השיב לה שב"כ הקובל כלל לא עתר להגשת כתב קובלנה מתוקן נוסף אלא בסה"כ ביקש השלמת טיעונים בכתב ביחס לבקשתה לביטול הקובלנה. ב"כ הקובל שמע את דברי ביהמ"ש ולא עתר לתיקון נוסף וחמישי של הקובלנה, ואכן ביהמ"ש נעתר לבקשת ב"כ הקובל והתיר לו להגיש השלמת טיעונים בכתב.

(ט) ביום 18.8.20 הגיש ב"כ הקובל את השלמת טיעוניו **ושוב חזר על טענתו כי אין צורך לכלול את העובדות בכתב הקובלנה ויש להותיר את בירורן להליך עצמו**. מפאת חשיבות הדברים אביא את לשונו של ב"כ הקובל בהשלמת טיעוניו:

עינינו הרואות כי ב"כ הקובל **מודה** כי "מרבית העובדות אינן בפני כב' ביהמ"ש" ואף על פי כן הינו **עומד על דעתו** כי אין צורך לתקן את כתב הקובלנה ויש להותיר את ענין העובדות לשמיעת התיק ולהליך העיקרי.

ואכן ב"כ הקובל מסיים את השלמת טיעוניו בנחרצות הבאה:

(י) ביום 20.8.20 הגישה המשיבה את תגובתה להשלמת טיעוני הקובל וחזרה על בקשתה לביטול הקובלנה בהתאם לסעיף 149 לחסד"פ (סעיף 11 לתגובתה הנ"ל) תוך שהפנתה במפורש לסעיף 85(4) לחסד"פ הקובע כי על כתב הקובלנה להכיל את העובדות הנטענות. האם בתגובה עתר ב"כ הקובל לאפשר לו לתקן בחמישית את כתב הקובלנה ולכלול סוף כל סוף את העובדות המקימות את התשתית המשפטית לנטען לגבי הנזק הממוני וכן הפצת המידע לעניין סעיף 496 לחוק העונשין? התשובה הינה לאו מוחלט.

אינני יודע מה היה מחליט בימ"ש קמא אילו בעקבות האמור היה הקובל מבקש להגיש כתב מתוקן חמישי, ברם עובדתית הקובל לא ביקש זאת ואף עמד על כך שאין צורך בכך כי לשיטתו אין צורך בגילוי העובדות בכתב הקובלנה אלא רק בהליך עצמו.

(יא) יתירה מזו, אף בדיון בפנינו עמד ב"כ הקובל על דעתו שאת ענין העובדות יש להותיר להליך העיקרי: "**אחרי שהיא פרסמה את כל מה שהוציאה מהבנקים לא אפרט מה קרה לו. היא פרסמה את המידע לכל העולם. אני אעשה בעניין הזה, אני אוכיח את זה במשפט אבל לא ככה.**" (עמ' 2 לפרו' הדיון בערעור ש' 16-17)

33. במצב דברים זה, שבו הקובל עומד על כך שאין צורך לתקן את הקובלנה ועל ביהמ"ש לקבוע את התיק לשמיעת ראיות, צדק בימ"ש קמא משהכריע בבקשה לביטול הקובלנה לגופו של עניין הנזק הממוני והפצת המידע שבהעדר עובדות לא ניתן להקים כל תשתית משפטית לעבירה פלילית; משעה שהקובל עצמו טוען ועומד על כך - הן בבימ"ש קמא והן בפנינו - שאין כל צורך בתיקון הקובלנה לעניין הוספת העובדות, בית המשפט איננו אמור להפציר בפני הקובל שיתקן את כתב הקובלנה, בפרט משניתנו לקובל ארבע(!) הזדמנויות כדי לכלול את העובדות הנטענות. תחת זאת בחר הקובל להגיש ארבעה כתבי קובלנה מתוקנים בזה אחר זה ובאף אחד מהם לא טרח לתאר את העובדות לעניין הנזק הממוני וכן הפצת המידע, כנדרש בסעיף 85(4) לחסד"פ, **ואם כך מה לו כי ילין על כך שבימ"ש קמא לא העמיד לרשותו הזדמנות חמישית לתקן את הקובלנה?**

34. סיכומו של דבר ולאור כל המקובץ, אציע לחברי לדחות הערעור על כל חלקיו ולחייב המערער בתשלום הוצאות המשיבה בסך 15,000 ₪ (כולל מע"מ).

א' נאמן, שופט

השופט י. גריל:

מצטרף אני לעמדת השופט אריה נאמן, לפיה צדק בית-משפט קמא במסקנתו לפיה גם אם תתקבלנה מלוא טענותיו העובדתיות של המערער, לא יהא בכך כדי לבסס תשתית לטענת המערער לפיה חטאה כלפיו המשיבה בעבירת לשון הרע.

כך גם מקובלת עלי עמדת חברי, ומנימוקי, לפיה צדק בית-משפט קמא במסקנתו שאין בטענות העובדתיות שהעלה המערער כדי לבסס את טענתו לפיה גרמה לו המשיבה "היזק בזדון" לפי סעיף 452 של חוק העונשין.

אף באשר לעבירת גילוי סוד מקצועי, לפי סעיף 496 של חוק העונשין, סבורני, כי צדק בית-משפט קמא במסקנתו ובנימוקי, ואכן אין בטענותיו של המערער כדי לבסס קיומה של עבירה לפי סעיף 496 של חוק העונשין.

על-יסוד כל האמור לעיל מצטרף אני לתוצאה אליה הגיע השופט אריה נאמן בפסק-דינו.

**י' גריל, שופט עמית
[אב"ד]**

השופטת שושנה שטמר:

אני מסכימה לפסק דינו של השופט אריה נאמן.

ש' שטמר, שופטת עמיתה

לפיכך הוחלט כאמור בפסק-דינו של השופט אריה נאמן.

המזכירות תמציא את העתק פסק הדין אל:

1. ב"כ המערער: עוה"ד ר. רויטגרונד, חיפה

2. המשיבה: עו"ד כרמית נעמן, נהריה.

ניתן היום, כ"ב טבת תשפ"א, 06 ינואר 2021, בהעדר הצדדים.

**ש' שטמר, שופטת
עמיתה**

א' נאמן, שופט

**י' גריל, שופט עמית
[אב"ד]**

עמוד 15

